

USTAWA

z dnia 10 października 1991 r.

o zmianie ustawy karnej skarbowej.

Art. 1. W ustawie karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r. (Dz. U. z 1984 r. Nr 22, poz. 103, z 1985 r. Nr 23, poz. 100 oraz z 1990 r. Nr 14, poz. 84 i Nr 86, poz. 503) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 10 wyrazy „200 000 złotych” zastępuje się wyrazami „1 000 000 złotych”;
- 2) w art. 12¹ w § 2 wyrazy „6 miesięcy” zastępuje się wyrazami „1 roku”;
- 3) w art. 24 w § 1 wyrazy „5 000 000 złotych” zastępuje się wyrazami „10 000 000 złotych”, a wyrazy „2 500 000 złotych” — wyrazami „5 000 000 złotych”;
- 4) w art. 32 skreśla się § 2;
- 5) w art. 41 wyrazy „od 20 000 złotych do 1 000 000 złotych” zastępuje się wyrazami „od 200 000 złotych do 10 000 000 złotych”;
- 6) w art. 42 w § 1 wyrazy „100 000 złotych” zastępuje się wyrazami „500 000 złotych”, a wyrazy „od 10 000 złotych do 30 000 złotych” zastępuje się wyrazami „od 50 000 złotych do 150 000 złotych”;
- 7) w części I w dziale II — Przepisy szczegółowe rozdział 1 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 1

Przestępstwa i wykroczenia dewizowe

Art. 47. § 1. Kto wyłudza zezwolenie dewizowe przez podstępne wprowadzenie w błąd organu uprawnionego do udzielania takich zezwoleń, podlega karze grzywny do 500 000 000 złotych lub karze pozbawienia wolności do roku albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto używa dokumentu, o którym mowa w § 1.

Art. 48. § 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom wywozi za granicę wartości dewizowe, podlega karze grzywny do 500 000 000 złotych.

§ 2. Jeżeli wartość przedmiotu wywozu nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 49. Kto, będąc osobą krajową, prowadzi bez zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom działalność gospodarczą polegającą na kupnie i sprzedaży wartości dewizowych albo na pośrednictwie w ku-

pnie i sprzedaży tych wartości, podlega karze grzywny do 500 000 000 złotych.

Art. 50. Kto, będąc osobą krajową, wbrew obowiązkowi przewidzianemu w ustawie nie odprzedaje bankowi dewizowemu wpływów uzyskanych w walutach obcych, podlega karze grzywny do 250 000 000 złotych.

Art. 51. § 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom dokonuje w kraju przeniesienia między osobą krajową a zagraniczną własności wartości dewizowych znajdujących się w kraju albo przeniesienia wierzytelności lub zobowiązania, których przedmiotem są wartości dewizowe znajdujące się w kraju, podlega karze grzywny do 250 000 000 złotych.

§ 2. Jeżeli wartość przedmiotu obrotu nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 52. Kto, będąc osobą krajową, bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom udziela lub zaciąga pożyczkę albo kredyt w obrocie dewizowym z zagranicą, podlega karze grzywny do 500 000 000 złotych.

Art. 53. Kto, będąc osobą krajową, bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom nabywa papiery wartościowe wystawione za granicą, w tym udziały i akcje w spółkach i innych przedsiębiorstwach z siedzibą za granicą, podlega karze grzywny do 250 000 000 złotych.

Art. 54. Kto, będąc osobą krajową, bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom otwiera lub posiada rachunek bankowy w banku za granicą, podlega karze grzywny do 250 000 000 złotych.

Art. 55. § 1. Kto, będąc osobą krajową, wbrew obowiązkowi wynikającemu z ustawy nie pobiera w kraju zapłaty w walucie obcej za świadczone na rzecz osób zagranicznych usługi przewozu osób, usługi spedycji, przewozu i ubezpieczenia przesyłek na trasach zagranicznych oraz usługi portowe w portach morskich, a także za inne usługi świadczone za granicą, podlega karze grzywny do 100 000 000 złotych.

§ 2. Kto, będąc osobą krajową, w obrocie z zagranicą towarami i usługami wbrew obowiązkowi określonymu w ustawie nie ustala i nie dokonuje płatności w walucie obcej albo nie pobiera należności pieniężnych w tej walucie za pośrednictwem banku dewizowego, podlega karze grzywny do 250 000 000 złotych.

§ 3. Jeżeli wartość przedmiotu obrotu nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 56. § 1. Kto, bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom, przywozi do kraju walutę polską, z wyjątkiem waluty wywiezionej uprzednio za takim zezwoleniem, podlega karze grzywny do 50 000 000 złotych.

§ 2. Jeżeli przywożona waluta polska nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 57. Kto, będąc osobą krajową, bez wymaganego zezwolenia dewizowego kupuje nieruchomość za granicą, podlega karze grzywny do 250 000 000 złotych.

Art. 58. § 1. Kto w obrocie dewizowym, rozrachunkach i rozliczeniach nie stosuje, z zastrzeżeniem wyjątków wskazanych w ustawie, ustalonych przez Narodowy Bank Polski kursów walut obcych w złotych albo kursów innych wartości dewizowych wyrażonych w walutach obcych, podlega karze grzywny do 250 000 000 złotych.

§ 2. Jeżeli wartość przedmiotu obrotu, rozrachunku lub rozliczenia nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 59. § 1. Kto, będąc osobą krajową, wbrew obowiązkowi określonymu w ustawie nie sprowadza do kraju wartości dewizowych stanowiących jej własność, podlega karze grzywny do 250 000 000 złotych.

§ 2. Kto, będąc krajową osobą fizyczną, wbrew obowiązkowi określonymu w ustawie nie sprowadza do kraju w wymaganym ustawowo terminie wartości dewizowych uzyskanych w czasie pobytu za granicą, podlega karze grzywny do 50 000 000 złotych.

§ 3. Jeżeli kwota wartości dewizowych, o których mowa w § 1 lub 2, nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 60. § 1. Kto, jako osoba krajowa będąca podmiotem gospodarczym, wbrew obowiązkowi określonymu w ustawie nie pobiera w terminie należności pieniężnych z zagranicy lub nie sprowadza ich do kraju, podlega karze grzywny do 250 000 000 złotych.

§ 2. Tej samej karze podlega osoba krajowa, będąca podmiotem gospodarczym, która w umowach z osobami zagranicznymi ustala w sposób inny niż to przewiduje ustawa terminy wymagalności należności pieniężnych z tytułu sprzedaży za granicą towarów i usług.

Art. 61. Kto, będąc w banku dewizowym odpowiedzialnym za dopełnienie przewidzianego w ustawie obowiązku odprzedazy Narodowemu Bankowi Polskiemu walut obcych, nie dopełnia tego obowiązku, podlega karze grzywny do 250 000 000 złotych.

Art. 62. Kto, będąc w banku dewizowym odpowiedzialnym za dopełnienie obowiązku sprzedaży osobom krajowym walut wymienialnych na cele określone w ustawie dewizowej, nie dopełnia tego obowiązku bądź sprzedaje waluty wymienialne na inne cele niż przewiduje to ustawa, podlega karze grzywny do 250 000 000 złotych.

Art. 63. § 1. Kto, wbrew przepisom ustawy, nie udziela ustnych lub pisemnych wyjaśnień albo nie udostępnia wymaganych dokumentów w sprawach objętych kontrolą dewizową, podlega karze pieniężnej.

§ 2. Tej samej karze podlega osoba dokonująca przywozu z zagranicy lub wywozu za granicę wartości dewizowych, która wbrew przepisom ustawy nie zgłasza lub na żądanie nie przedstawia posiadanych wartości dewizowych do kontroli.

§ 3. Karze przewidzianej w § 1 podlega, kto wbrew przepisom ustawy odmawia podania informacji o obrotach i stanach na bankowych rachunkach w walutach obcych.

Art. 64. § 1. Kto, będąc osobą krajową, wbrew obowiązкови określönemu w ustawie nie zgłasza właściwemu organowi swojego mienia znajdujacego się za granicą, podlega karze pieniężnej.

§ 2. Tej samej karze podlega osoba zagraniczna, która wbrew obowiązкови określönemu w ustawie nie zgłasza właściwemu organowi swojego mienia znajdujacego się w kraju.

§ 3. Karze przewidzianej w § 1 podlega, kto nie zgłasza utraty mienia określönego w § 1 lub 2.

Art. 65. § 1. W wypadkach określönych w art. 48 § 1 orzeka się, a w wypadkach określönych w art. 49 można orzec przepadek wartości dewizowych oraz przepadek innych rzeczy wymienionych w art. 16 § 1, jeżeli sprawca działa bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew warunkom tego zezwolenia.

§ 2. W razie popełnienia przestępstwa określönego w art. 48 § 1, można ponadto orzec przepadek rzeczy wymienionych w art. 16 § 2 i 3.

Art. 66. § 1. Ilekroć w niniejszym rozdziale używa się określenia „ustawa”, należy przez to rozumieć ustawę z dnia 15 lutego 1989 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 6, poz. 33 i Nr 74, poz. 441 oraz z 1991 r. Nr 35, poz. 155 i Nr 60, poz. 253).

§ 2. Użyte w niniejszym rozdziale określenia „osoba krajowa”, „osoba zagraniczna”, „wartość dewizowa”, „obróć dewizowy”, „waluta obca”, „waluta wymienialna”, „bank dewizowy”, „wywóz za granicę”, „przywóz z zagranicy”, „kraj”, „podmiot gospodarczy” mają znaczenie nadane im w ustawie, o której mowa w § 1.”;

8) w art. 80 w § 1, w art. 81 w § 1, w art. 84 w § 1 i w art. 85 w § 1 wyrazy „do 6-krotnej” zastępuje się wyrazami „do 10-krotnej”, a określone w art. 80 w § 3 i w art. 81

w § 3 wyrazy „do 2-krotnej” zastępuje się wyrazami „do 4-krotnej”;

9) górne granice grzywien określone w art. 92 w § 1 i 2, w art. 93 w § 1 i 3, w art. 94 w § 1 i 2, w art. 95 w § 1, w art. 97 w § 1 i 2, w art. 98 w § 1 i 2, w art. 99 w § 1, w art. 100 i 101, w art. 102 w § 1, w art. 103, w art. 105 w § 1, w art. 106, w art. 108 w § 1 i 3, w art. 109, w art. 113 w § 1, w art. 114, w art. 117 w § 1 i 2, w art. 118 w § 1, w art. 119 w § 1, w art. 120 w § 1 i w art. 121 ustala się w dziesięciokrotnej wysokości;

10) kwoty podatku narażonego na uszczuplenie, określone w art. 92 w § 2, w art. 93 w § 3, w art. 97 w § 2 i w art. 98 w § 2, zwiększa się do dziesięciokrotnej wysokości;

11) w art. 92 w § 4, w art. 94 w § 3, w art. 95 w § 3, w art. 97 w § 4, w art. 98 w § 4, w art. 99 w § 3 i w art. 113 w § 3 wyrazy „200 000 złotych” zastępuje się wyrazami „5 000 000 złotych”, a w art. 107 w § 3 oraz w art. 108 w § 4 wyrazy „50 000 złotych” i wyrazy „30 000 złotych” zastępuje się wyrazami „5 000 000 złotych”;

12) w art. 129 w pkt 1 wyrazy „art. 48, 56, 60 i 80—87” zastępuje się wyrazami „art. 48, 56, 63 § 1 i 2 oraz w art. 80—87”;

13) w art. 174 w § 2 w pkt 1 wyrazy „art. 48, 56, 60 i 80—87” zastępuje się wyrazami „art. 48, 56, 63 § 1 i 2 oraz w art. 80—87”;

14) w art. 245 w § 1 w pkt 1 wyrazy „do 500 000 złotych” zastępuje się wyrazami „do 2 500 000 złotych”, a wyrazy „do 100 000 złotych” zastępuje się wyrazami do „500 000 złotych”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*